

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за пів рік 20 кор.
в пів року 10 кор.
на чверть року 5 кор.
а: місяць 1-70 кор.

За границею:

пів рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5¹/₂ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дамбровского (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—
Реклямації неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Гідне побаченя.

Львів взагалі не багатий гідними побаченя предметами, а тим менше той руский Львів, прибитий століттями недолі, а відроджуючий ся тепер на колишніх руїнах витревалостию, жертволюбностию і пильностию погробовців. З нечисленних наших історичних памяток у Львові можемо вичитати цілий трагізм історії Руси-України. Старі мури львівських церков разом зі Ставропигійским інститутом, нагадують колишнє наше значінє, нашу культуру і багатство. А потім прірва, довга страпна прірва часів руїни. І знов новітні, біленькі мури свіжих будівель наших інституцій засвідчають про бюче жите відродженої суспільности. Жадна з тих нових будівель не числить понад 20 літ свого існування в руских руках, а розкинулись они вже по цілім місті, засвідчаючи правдивість слів поета: «Ми не дамось, нас більше тут!»

Може найбільше гідною побаченя, рускою інституцією у Львові є Бурса педагогічного Товариства. Хто переходив вечерами улицями Вірменською, або Тетральною, той мусів завважати, що наріжний дім при їх збігу є щоденно ілюмінований. Ясне світло бє з усіх вікон обох фронтів величезної триповерхної камениці. Ясно — прясно, світить ся камениця для кожного Українця, бо світить подвійним світлом. Там при горючих ясных блеском лямпах сидять за широкими столами рускі діти, похилені над книжкою і черпають з неї світло науки, світло правди, світло любови до вітчизни. І як ся ясна камениця — такою являє ся видцеви ясною будучність Руси-України, бо се єї молоде покоління, єї надія і наслідство ясне таким чистим і великим блеском.

Та увійдїм до середини. Вже на перший вступ впаде в око тому, хто знав давнїше каменицю «вдовичо-сиротинського фонду», взірцеве упорядковане подвіря і цілковите усуненє колишнього сопуху. Бож для асанациі камениці переведено знамениту каналізацію і сполікувані водою кльосети. Сходи догідні — всюда чистість і порядок.

О котрій небудь порі дня хто не заглянув би до сеї камениці, то навіть не пізнав би, що се інтернат, який на своїх трех поверхах містить двіста кілька молодих хлопців. Не чути тут криків, ані накликуваня, не видко біганя, ані закрутанни. Тільки підчас обідної пори з кух-

ні на першїм поверсі виносять чергою послугачі великі вази, розносячи по комнатах і поверхах, або о відповідній годині стають ученики довгою чергою двійнями, під наглядом настоятелів, щоби зажити проходу за місто.

Бурса педагогічного Товариства існує вже сім літ і виробила вже собі сталий, непохитний а взірцевий лад і порядок. Є се в першій лінії заслугою дирекції, яка складає ся з двох директорів, педагогічних професорів пп. Вітошинського і Адрияновича і адміністраційного п. Турчмановича. Зачала ся бурса з малого початку коло 30 учеників, а від трех літ числить вже понад 200 і тільки з браку місця мусить відказувати дальшим зголошенням, яких завсїгди є подостатком. Легко зрозуміти, чому ся бурса має таку притягаючу силу, коли поглянемо на здорові, веселі лица вихованців, на їх опрятність і статочне чємне поведенє, а передовсім на вислід клясифікації, який виказав на 200 учеників аж 78 відзначаючих, і ані одной двійки!

Якимиз способами осягнено такий світлий, прямо нечуваний вислід? Передовсім систематичною педагогічною працею директорів і світлою організацією бурси. До помочи дирекції є додані три настоятелі-академики, з яких один медик має нагляд над комнатою недужих і є асистентом ординуючого лікаря др. Мирона Вахнянина. Для помочи в науці є інструктори — зі старших учеників, яких обовязком є щоденно переробити лекцію з вісім до девять повіреними собі молодцями учениками. Ученики з двох найнижших кляс ідуть спати точно о 9-тій годині, старші точно о год. 10-ій, а всі встають з ударенєм 6-тої години рано. На точність і правильність кладе управа як найбільшу вагу, тому діти втягають ся дуже скоро в сей домашний порядок і се дає як найкрасні вислїди так в шкільних успіхах, як і в цілім їх вихованю. Замітити тут належить, що всякі напїмненя і прикази видають ся тут в лагідний спосіб, півголосом, так що не страх і зденерованє, але власна амбіція і внутрішнє пересвідченє руководять дітьми в їм чємнім поведеню і науковій праці.

А тепер огляньмо комнати. На першїм поверсі є пять комнат спальных, які сусїдують з канцелярією, де завсїгди перебуває котрийсь з директорів або настоятелів, сповняючи свій дижур. Крім сего є на тім поверсі віддільна розмовниця для сторін, кухня і купанка з го-

рячими ваннами. На другім поверсі біжить довгий ряд спальных комнат через цілу ширинь камениці, зачинаючись кімнаткою настоятеля, а кінчачись приватним мешканєм директора в непосредній стичности. Сей самий устрій спалень панує і на третім поверсі, де другий директор має своє приватне помешканє, так що молодець ні на хвилинку не остає без опіки і нагляду.

Спальні просторі і високі зі знаменитою вентиляцією, так що не чути в них ні найменшого сопуху або задухи. Чимало причиняє ся до сего обставина, що всі двері усунєно так, що всіх десять великих компат одного поверха становлять наче одну велику убікацію. Очевидно, що і ученики мусять бути чистенько вимиті на цілім тілі — щоби в хаті панував такий чистий воздух. Уможливує се парова купанка, про яку напишемо в дальшїм ході.

Зазначити єще мусимо педантичний, прямо війсковий порядок в комнатах. Ліжка застелювані самимиж учениками, і чисті і рівні, бо на них сїдати не вільно, книжки на полицях всі оправлені, всі зложені, як карти, поверх них шапочки в систематичнім порядку, а плаці висять кожний на своїм кідку. Нігде не валяє ся на землі шматок паперу, або болота, столи і лавки не то що не порізані, але такі чисті, що і не пізнати, чи на них пишуть ученики чорнилом. Словом — порядок, який заслугує на повне признанє і похвалу.

Кухня, відповідна своєю величиною і урядженєм до розмірів бурси, має спеціальний приряд огріваня води для купанки. Іменно з водотягу веде рура до огнища, де розширяє ся в рід фляшки, з якої відтак другим кінцем огріта вода іде до ваннів і тушів в сусїдній купанці. До купанки входить ся через передпокій, де приміщені стоячі шарагі для завішеня одїжи. Сама купанка є в цілости вибетонована з відпливом в підлозі, а містить дві ванни з тушами з теплою і зимною водою до регулюваня і єще окремий зимний туш. На дверях передпокою прибита таблиця зі списом всіх вихованців і визначенєм дати, коли котрий має призначену купіль. Щоденно купає ся 15 вихованців, так що кожний два рази на місяць завживає теплої купели.

Не менше догідно устроєні комнати для хорих. Находять ся они на другім поверсі і складають ся з одной більшої з шістьма ліжками і одной меншої з двома ліжками і аптичкою для інфекційних недуг, а побіч находить ся комнатка

для настоятеля-медика, який має постійний надзир і опіку над хорими. На тім самім поверсі є ще і пральня, устроєна після найновішої системи. Вкінці згадати ще треба про «склен» бурси, який знаходиться в канцелярії, а де можуть вихованці дістати всі потрібні прибори шкільні, без потреби бігання на місто, і про бібліотеку, поміщену в кількох шафах, а обнимаючи до тисячки відповідних для молодіжки творів.

(Конець буде).

З остатніх десятиліть XIX. віку.

Написав
Олександр Барвінський.

(Дальше.)

Я вже зазначив се, що Вол. Барвінський не одушевляв ся соціалізмом, ані іншими ізмами, а так само і Партицький, для того поборювали сі струї в нашій суспільности. Одначе рішучо заперечую тому, щоб оден і другий вполював у молодіж ненависть, до чогоб то не було. Барвінський печатав Фавста Гетого в перекладі Франка, а Партицький хіба не з ненависти дав Франкови при „Зорі“ ним так осуджуваній кусник хліба тоді, коли він був приневолений тиняти ся по польських редакціях, а ще й за Вол. Барвінського прийнято Франка до сотрудиництва в „Ділі“, хоч Вол. Барвінський говорив се явно, що на І. Белея можна в усім здати ся, а на Франка ні.

Що до літературної вартости творів Грабовича, Масляка, Василевича, Бобикевича і інших тогочасних письменників галицьких можна бути ріжної думки, алеж ніяк не можна сказати, щоб тогочасна молодіж лише на словах учила ся любити Русь і линула лише до розпусти і картярства. А відказувати сій молодіжи любови до Руси має найменше права і підстави той, що в переднім слові до Galicyjskich Nowel виразно голосить: nie kocham Rusinów, nawet Rusi naszej nie kocham, której nie znam, dla której świetności żadnych nie widzę podwalin, той, котрий czuje się Rusinem і pracuje dla Rusi z psiego obowiązku. Волидимир Барвінський виріс в иншій школі, де научили ся иншої любови, як думає др. Франко. В другій половині 60-их років відновила руска молодіж занепавшу Громаду у Львові (і Вол. Барвінський жив і ділав посеред неї). На потреби Громади, між иншими на засновану нею в 1867 р. Правду, складали члени Громади, переважно убогі академики, що жили з лекцій або диурни, по 2 зр. що місячно. Між ними був вельми убогий правник Песцьоровекій, котрого цілоденним прожитком був т. зв. меланж. Громадяни, побачивши его убожество, ухвалили звільнити его від вкладок. Одначе він обидив ся тим і дальше платив, хоч небавом задля лихого прокормлення розвращав ся з сим сьвітом. Отже не цілоденним висиджуванем по Монополях і Бульварах, а в тяжкій праці й оцадности та саможертві на народні цілі заправляла ся молодіж 60-их років до народного діла і від тих то, що в другій половині 70-их років вже занимали деякі становища, могла опісля тодішня молодіж навчати ся иншої любови, як та з якої др. Франко висповідав ся в своїх Galicyjskich Nowelach. А що й від таких проводирів, як Вол. Барвінський, могла молодіж дещо ідеального і хосенного одержати, засвідчив сам др. Франко в своїм творі „На смерть Володимира Барвінського, дн. 22. січня (3 лютого) 1883“. Наводимо сей забутий вже всіма вірш вповні:

На смерть Володимира Барвінського дня 22. лютого (3. сьчня) 1883. ¹⁾

И зновъ одного намъ борця не стало,
Одного ратника за рідний людъ,

¹⁾ повинно бути 22. січня (3. лютого) 1883.
Ол. Б.

Велике серце ¹⁾ битись перестало,
Рука трудяща опустила трудъ.
А рукъ такихъ, такъ мало въ насъ, охъ мало!
А кожду жде такъ много, много путъ!
Житъе, житъе, вайкрасшій даре неба,
Якъ тяжко намъ съ тобовъ боротись треба!

И Онъ боровсь; зарана въ Нѣмъ до-
[зрѣла
Велика мысль, сердечная любовь:
Весь духъ Его она одна посѣла,
Всю жизньъ Его сповнила вна собовъ.
Увесь Онъ все бувъ — часть святого

[дѣла,
Отдавсь ему истогою цѣловъ
И вмеръ, якъ живъ — слуга любви
[святой,
Житъе свое давъ въ жертву пра-
[цѣ своѣй

Въ слабому тѣлѣ духъ бувъ зъ стали кутый,
Духъ, що стежками простыми хо-
[дивъ,
Що мѣгъ зломатись, но не мѣгъ
[зогнутись,
И якъ блудивъ, то лишъ зъ любви
[блудивъ;
Дорогосказъ нашъ на розстайнѣй пути,
Що пильно хѣдъ нашъ правивъ и слѣдивъ,
Огненнымъ словомъ кликавъ насъ до труда
Для поступу, для волѣ й счастья люду.

Его не стало! Вчора ще мѣжь нами
Стоявъ Онъ крѣпко, съ знаменемъ въ ру-
[кахъ,

Провадивъ насъ сердечными словами,
Прогонювавъ и сумнѣвы и страхъ...
А ниню Онъ лишавъ насъ сиротами
На дальшій бѣй, въ жалобѣ и слезахъ,
Въ важку для насъ, грѣзну, бурливу пору
Упавъ въ борбѣ, но не устивъ
[прапору.

Прощай, прощай, нашъ батьку, друже
[брате,

Товаришу по дѣлу и любви!
У цвѣтѣ лѣтъ, мовъ дерево подтѣте
Ты впавъ въ тяжкѣй, нерѣвнѣй боротьбѣ.
Но дѣло, що Тобою розпочате, ²⁾
Не вмеръ съ Тобовъ — клинемося Тобѣ!
Примѣр Твоѣй и слова Твои грѣмкіи
Намъ додадутъ и силы и надѣѣ.

Иванъ Франко.
(Дальше буде).

З подорожи до св. Землі.

(Дальше).

Єрусалим 12. вересня 1906

Паломники поділили ся на 3 части і пішли до приютів. Ексц. митрополит замешкав в австро-угорскім приюті. З Божого Гробу ішла III. група через базар, де є самі людові харчівні і склепи з товарами до їдження, перейшла по під склепліне і коло 7 стайці страстної, де в мурі є еще давний стовп, на яким завішувано в старині оголошення і рішення начальства, завернула на право, на дорогу страсну. По безчисленних камяних сходках, по під два муровані луки вела дальше дорога, аж майже під сам приют.

На наше повитанє повівала тут австрийско-угорска хоругов. На брамі приюту склонив ся нам старенький Копт. Чорний як крук, з легким сивим заростом, що надавав ему оригінальний вид.

По сходках входить ся на терасу з

¹⁾ Розстріленє букв зазначив я сам.
Ол. Б.

²⁾ Се вже сам автор визначив товстими
буквами.
Ол. Б.

гарно удержаним цвітником, відтак до самого будинку о однім поверсі, будованого на взір східних домів з плоскою кришею. 1. і 2. клясу уміщено на I. поверсі, а 3. на долині. Після чисел розданих еще в поїзді знайшов кожний своє місце, де застав вже свої пакунки.

Тут доперва можна було перший раз від Львова добре випочати. Комнати вигідні, ясні, високі, підлога викладана камінними табличками в десені, ліжка зелізни на пружинах із сітками против москитів. Ціле урядженє дуже гарне. Порядок в комнатах удержують сестри монахині, а службі заборонено входитьи до комнат.

Кожний відітхнув лекше. Прислуга тимчасом накривала до вечері на коритари. На голос звінка зібрали ся всі і засіли до вечері після чисел власних, які мали паломники на перепасках, а які знайшли на картках в тарелях. Той спосіб був дуже добрий, бо за хвилию всі заняли місця.]

Прийшла зупа, мясо, друге мясо, легуміна, виноград і чорна кава. Кілька фляшок доброго вина ясного і червоного, спровадженого з Трієсту, стояло до ужитку. Вода була в збанках сіро-зеленковатої барви (рід амфори), які були так рідкі, що протікали, через що вода удержувала ся сьвіжою. Один Німець, один Сирієць і двох Арабів usługувало при столі.

Іда дуже смачна, бо вже не було тої оливи, до якої годі було привычати ся на кораблі через 5 днів. Дуже смакував нам компот якийсь ніби з грушок. Се були т. зв. величезні «грушки любовні» барви синьої, які часто подибати мож було на місті.

Під конець вечері привитав нас ректор о. др. Ерліх в словінськім язиці словами: «Мільє русінське путнікі! Прийшлисьте в Ваш дім австрийский, почувайте себе як дома. Витаю Вас, честь Вашому митрополиті і Вам».

Сердечність і неструдимість о. ректора потвердили щирість его слів.

З долини долітали нас часті многолітствія, видко, що 3. кляса була вдоволенна.

Більша часть умучена пішла зараз таки спати, а прочі взяли ся до писаня споминів і висиланя карток з видами, та листів в свої рідні сторони, бо там не одно серце трепотало ся з тривоги і не певности о судьбу своїх. Були і такі, що безкорисно дбали о супокій всіх і укладали телеграми, щоби скоро сьвіт поспішити на телеграф і вислати вістку, що всі здорово прибули до Єрусалиму. Поволи загасли всі сьвітла, а тишина нічна залагла над приютом.

(Дальше буде).

Політика і дикі обичаї.

(Конець).

Припустім, що на реформи давно час і що правительственный гнет і самоволя глибоко обурювали всіх, кому дороге щастє народа і добро свободи; припустім, що східна авантюра російської бюрократії переповнила чашу терпели-

вості російської суспільності і народа; припустім, що нікчемна російська буржуазія і мізерне вироджуюче ся дворянство, не зважаючи на пробудившу ся в народних масах і особливо в робучих верствах свідомість своїх громадянських прав та на заходи трудових організацій, щоби визволити себе від визиску капіталу, уживали всіх сил, щоби спинити зріст суспільного і державного розвитку, маючи на увазі лише свої дрібні станові інтереси, і тим способом не могли не обурити всіх більше чи менше незалежних і свідомих: всеж таки революційні елементи і провідники революції не повинні були забувати на услів'я, серед котрих їм приходить ся вести борбу, — значить, повинні були знати власні сили і особливо сили противної сторони. Та сего по правді не було. Революцію ведено по дїтвацки, з горячкою і жаром, але цілком нерозумно. А вже безглузде розкидуване бомб, убійства і грабежи — все те оконечно підорвало в суспільності всяку віру у «велику революцію», і вихована в рабстві російська суспільність стратила голову, так, що тепер богато т. зв. «передових людей» почнає благословити політику гнети і нищення.

А бюрократії сего лише і хотіло ся. Вона давно знала, з ким має діло і що по її стороні буде перевага. Не хоче обмежена бюрократія лише того знати, що ідею не можна ні перевішати, ні перестріляти, що тюрми і кайдани ніколи і нігде не вели до цілі, що репресіями без дійсних реформ годі повернути колесо історії і такими способами не можна спинити руху наперед.

Політика комітету міністрів і особливо президента Столипіна ясна і очевидна: бюрократія постановила здавити всякий соціальний розвиток, постановила вести війну з усіма, хто бажає корінних реформ. А тимчасом для всіх свідоміших елементів річ також очевидна, що без корінних реформ соціальних і економічних не можна утримати в своїх руках управи державою. Бюрократія не хоче бачити тої простої правди, що в кип'ячій китлі державного життя повинні бути не дві і не три охоронні кляпи, а цілі сотні, щоби сили, що потребують виходу і розвитку, могли найти собі місце діяльності. Бюрократія доси рішучо не хоче розуміти, що дозріваючу суспільність годі вічно тримати під своєю поліційською опікою і правити державою при помочи городових, стражників і... катів. Кольосальний нерозум, неімовірна глупота російських «політиків»! Вони доси систематично ошукували оден другого і добились до того, що перевернули російське життя в арену самонищення. Дикі страсти рознуздані, звірські інстинкти об'являють ся у всій своїй наготі, і кругом іде якась вакханалія убійств, грабіжів, розстрілювання, вішання і нищення. Аж лячно подумати, до чого може дійти се варварське нищення одних другими?

В своїм часі в Росії і за границею говорено голосно, що пануюча в Росії революція і анархія дає Німеччині причину вмшати ся в російські справи, що державі грозить небезпека із вні, але се була тільки «політика настрашення», хоч тепер сам страх вже на нікого не ділає...

Безправством і самоволею воюють всі — і управителі і гнобителі. На поміч бюрократії виступають тепер зорганізовані сили т. зв. «істинно-руського народа», вірнійше — всіх реакційних сил держави, т. є. чорносотенців, котрі нічого спільного з якими будь ідеалами не мали і не мають. Ті «істинно рускі люди» занялись винищенням всіх передових і поступових елементів держави і вже дійшло до того, що сама бюрократія рішила паралізувати роботу темних патріотів... Окрім цілого ряду жидівських погромів і рабунків, ті «патріоти» нападають на шкільну молодіж на улицах в білий день просто тому, що вони голосно обговорюють питання, на їх думку переступні і «заборонені»... Се вже щось страшного! А хто винен? Де причини сеї деморалізації суспільних обичаїв? Причини кореняться в перфідній політиці бюрократії і систематичнім отуплюваню народа, котрий думає, що все заборонене поліцією є злочином і суспільним лихом.

Я сам Росіянин, люблю російський народ і Росію. Я готов віддати йому всі мої сили і вже дещо зробив для просвіти і уздоровлення суспільності, але мене глибоко обурює та страшна політична реакція і варварства так жестокої бюрократії, як і самого «істинно-руського народа», котрим руководять люди несовісні і користолюбиві, люди, не свідомі того, куди вони пруть Росію. Ми, Русини повинні бути свідомі нашого національного достоїнства, ми не повинні дозволити чужоземним елементам управляти нашими справами, але при тім ми мусимо тямити, добро Росії і її народів не на Далекім Сході, а в Європі, не в обмеженій монархії, а чесній свобідній конституції, в народнім представителстві. І всего того можна добивати ся не бомбами і дикими насильствами, а розумною і постійною борбою у всіх напрямках. Але і до того потрібна розумна і чесна політика і просвічені суспільні діячі, а не дикі розбої і грабіжи. Всіх чесних борців і любячих народ людей годі вилочити чи перемшати. Не стане тюрем ні катів... За ідею кожний готов умерти...

І. М. Радецький.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В суботу: руско-кат. Григорія; римо-кат. Едварда кор. — В неділю: руско-кат. Покров П. Б.; римо-кат. Каликста.

— До Бразилії виїздить сего місяця трох монахів Василян, двох священників і один братчик. Буде їх там уже п'ятох. Щасливої дороги і успіхів з праці!

— Популярно научні виклади в Станиславові. Заходом викладової секції товариства «Руска Бесіда» в Станиславові відбудуть ся в місяці жовтні і листопаді с. р. ось такі популярні научні виклади:

XXVI. в неділю дня 14 жовтня отворене нової серії викладів на рік 1906/7 промовою проф. Автона Крушельницького: Про значіння популярних викладів. — Опісля слідує виклад проф. Михайла Посацького: Фізіологія як чуте й наука.

XXVII. в неділю дня 21 жовтня виклад проф. Льва Гаванського: Вулкани й землетрясення.

XXVIII. в неділю дня 28 жовтня виклад д. Давида Насади: Право й его значіння для суспільності.

XXIX. в неділю дня 4. падолиста виклад проф. Івана Франчука: Найновіші погляди на виховане молодіжн.

XXX. в неділю дня 11. падолиста виклад проф. Автона Крушельницького: Перехід галицької України під володіння Польщі.

Після викладів товариські сходини й дискусія на теми викладів. Вступ по 10 сот. від особи. Виклади відбувати муть ся в салі «Рускої Бесіди» ул. Голуховського 2. Початок точно о год. 7½ вечер. По викладі отворена «Бібліотека Просвіти». За викладоу секцію: Антін Крушельницький, Лев Гаванський.

— На почті не уміють читати по руски? З провінції присилають нам коверту з виравною і читкою адресою, писаною по руски, до п. С. Г. у Львові з точним означенням уллиці і числа дому. Мимо того лист передано до поліції (щось як в Прусах польські листи!), а там дотичний функціонер, видко, в рускім ан-альфавет, написав на сліпо фальшиву адресу і недоручений лист вернув до висилаючого. — Про другий подібний випадок пише нам п. Франц Кокковский, студ. Філь зі Львова: «Дня 29. вересня вислано до мене з Бережан картку. Та позаяк я виїхав був в той час на село, вислано сю картку зі Львова на почту Літятина. Почтовий урядник замість вислати картку до Літятина вислав її до Росії до Литина подільського. Доперва російський чиновник написав, що Літятин є в Галичині і так я дістав свою картку аж в Бережанах 8. жовтня, бо почтовий уряд у Львові не знає, де є почта Літятина. Цікавий я, що скаже на се дирекція почт, тимбільше, що таке лучило ся мені в вересні вже два рази, бо і моя посылка заадресована до Літятина дійшла до Одеси?»

Таких випадків лучає ся дуже багато, бо почтові функціонери не всі уміють читати по руски. Говорено ще перед кількома літами про якісь курси руского шисма для почтовців, але таких курсів, як ми дізнали ся, не було ані одного. Чи галицька почта стоїть на становищі шпехпольского Slow-a? Славно би то виглядала та краєва автономія, за якою розпинає ся у Відні польське коло, в приміненю до Русинів!

— Краєва рада шкільна перенесла в стан супочинку учителів: о. Юрія Стеткевича, грекат. катехита в школі ім. Кордецького у Львові, Марію Войковську в Богородчанах, Анну Пісецьку в Заболотіві, Стан. Куликовську в Мшані дол. і Володимирі Хромовську в Винограді; — вилучила громаду Заліщики старі зі шкільного округу в Заліщиках і зорганізувала 1-кл. шк. в Заліщиках старих; — зорганізувала 1-кл. школи: в Полянах, Передривіхах, Стремени і Бєсядах (округ Жовква) і в Акрешорах (окр. Печеніжів); — перемінила 1-кл. школи на 2-клясові: в Дорогові (окр. Станиславів), Вербіжжіві (окр. Коломия), в Забаві (окр. Бжеск) і в Добрянах (окр. Стрий); — признала безпроцентову позичку на будову школи громаді Чуква (окр. Самбір) в квоті 6.000 К.

— «Посрамленіє» галицьких «нацапов». Російські студенти, що перебувають у Львові, зібрали ся дня 9. с. м. в каварни Едізона, аби порадитись над справами, що їх доторкають. В запрошеннях зазначено, що то збори «русских студентов». Кацапики з «Друга» примінили ті слова до себе і явили ся там в числі до 40, але дістали такого кошияка, що повинен їх вилічити з москвофільської дурійки. Родовиті Москалі побачивши компанію зрадників власного народа, винесли ся з їх товариства та виписали їм лист на адресу «Друга». В тім листі виткнули галицьким нацапам, що прихильники царського кнута в Галичині витворили ся пособіями самодержавного уряду російського. «Ви звете себе «русскими»? — написано в листі. — У нас теж єсть партія «істинно-русских людей», партія погромів і насилля, партія невиданого в свьіті злочинства. Їм, тим «істинно-русским розбишкам» простягніть свою руку! І вас

і їх запалює одна любов до «Владимирського путі!» А ми не признаємо вас за «русских».

— **3 Камінеччини** доносять нам: Остатньої неділі відсвятковано в Виткові старім пам'яті Маркіяна Шашкевича. Вечерниці випали зовсім удачно під кожним зглядом. Простора селя в шкільнім будинку (на ню одержано дозвіл кр. ради шк.) заповнилася битком селянством. З глибокою тишиною вислухали всі вступного слова, в яким бесідник начеркнув житєпись і значіне пок. Маркіяна для нашого народа в Галичині. Концертів точки оплескувала публіка з запалом. Вечерок полишив сильне вражіне на слухачах і причинив ся не мало до дальшого осьвідомленя нашого селянства. Селяни у Виткові старім не належать до ряду тих сіл, де не дійшли лучі просьвіти і почуття братерської єдності. Є там вже від лютого 1904 пожарний «Сокол», котрий злучив сьвідомих Витківців в однодушну фалангу. Се товариство ратувало вже шість разів при пожарах у своїм селі і в сусідних. Дня 2. с. м. коли хор «Сокола» приготував ся до виступу на Маркіянових вечерницях, вибух огонь в сусіднім Виткові новім. Сокоільський стяг з сикавкою під комендою свого начальника Василя Пахолюка сейчас поїхав 2 кілометра на місце пожару і зьлокалізував его. Коли огонь потахав і сусіднім домам не грозило вже ніяке небезпеченство, прибула «страж рогагна» з Виткова нового. Громадска зверхність Виткова нов. висловила письменно признаєне «Соколови», а се письмо позволимо собі навести: Ч. 952. Зверхність громадска в Виткові новім дня 3. жовтня 1906. До Поважаной пожарной філії львівського товариства гімн. «Сокол» в Виткові старім. Дня 2. с. м. о 1/9 год. вечером вибухла пожежа в домі Михала Пашковича в Виткові новім. В мить ока, прибула з Виткова старого сторожа пожарна з своєю сикавкою пожарною і під зручною управою не щадила сил і труду, відаючи непоследні заслуги коло гашеня розшалілої полуміни. Сим виражає ей тут уряд громадский своє признаєне. Начальник громади *Петро Венцковскі*. (Печатка гром).

— **Вісти з закорд. України.** Бувшого посла до державної думи з Чернигівщини і голову «Укр. клубу» І. Л. Шрага віддано під суд ізза 129. арт. карного статуту. Рівночасно усунула его губернска адміністрація із всіх громадянських інституцій, де він був визначним діячем. — Російска адміністрація розпочала енергічні пошукування за другим укр. б. послом І. К. Заболотнім. Він, будучи послом, обїздив Подільщину і осьвідомляв нарід, який зачав жваво рухатись. Уже тоді звернув увагу на его діяльність под. губер. Айлер, але Заболотного годі було тоді арештувати — як особу недоторчиму. Тепер вже уряд тої перепони не має, за те не може держати ся про місце пробуваня д. Заболотного. — Із каменецкої тюрми випущено д. Ю. Бловського (брата д-ра) і полишено его під надзором поліції. — Редактор закритого «Хлібороба» М. Шемет обжалував вирок лубенського окружного суду, яким наложено на него 75 рублів за напечатанє кількох статей про діяльність Трепова, Богдановича і ин. Шемета боронив харк. адв. М. Михновский. Розправа велась при помочи переводчика, бо ні судії ні прокуратор не знали української мови, якою писано інкриміновані статі. На розправі д. Шемет до вини не признав ся.

— **Дрібні вісти.** Інаугурація на львівській політехніці буде 15. с. м. — В Жовкві буде дня 14. с. м. в салі «Гвіязди» концерт бандуриста п. Гната Хоткевича. Початок о 7 1/2 вечером. — У Львові перебуває японський старшій штабовий лікар др. Томіта на студиях хірургічних на клініці проф. Ридигера. — В Станиславові напив ся сіркового квасу судовий офіціал С., аби заповідати собі смерть. Причиною наложеня на себе руки була вужда в дома і напимненє настоятеля за рестанції в бюрі.

— **Репертуар руского театру в Бучачи.** Саля «Сокола». Початок о 7 1/2 вечером. Білети продає торговля п. Рогозинського. (Абонамент на 6 вистав шід ряд 10 К). В суботу дня 13. жовтня: «Уріель Акроста» трагедія в 5 діях Гудцова, в перекладі Л. Лопатинського.

В неділю дня 14. жовтня: «Ой не ходи Грицю та на вечерниці» народний образ зі співами і танцями в 5 діях Старцкокого.

Ві второк дня 16. жовтня: «Суета» найновіша комедія в 5 діях Карпенка Карого.

Підчас представлення пані зволють капелюхи здїймати.

— **Репертуар міського театру у Львові.** В п'ятницю: «Ах то Закопане», шутка в 3 діях.

В суботу по пол.: «Дівочі сльоби», ком. в 5 д. Ал. гр. Фредра; вечер: «Кармен», опера в 4 д. Бізета.

В неділю по пол.: «Косцюшко під Рацлавицями»; вечер: «Лялька».

Телеграми

з дня 12. жовтня 1906.

Відень. Державний бюджет, який буде предложеній парламентови, виказує в приходах 1.892,501.082 К, а в видатках 1.890,871.352 корон.

Відень. Ситуація гр. Голуховского має бути критична, бо угорска делегація має ему ухвалити заяву недовіря. Гр. Голуховский має подати ся ще перед тим до димісії.

Тегеран. Президентом перського парламенту вибрано б. міністра торговлі Саве-Ед-Давле.

Лодь. Вибух ту загальний страйк. Фабрики, торговлі і школи замкнені. Дневники не виїшли.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

(Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові).

Приїхали дня 11. жовтня: Др. Александер Савяк зі Стрия, П. Тимчак богослов, о. Михайло Дроздовский з Олексинець, Осип Гладишовский з Кракова, Метислав Січинський зі Станиславова, Евген Шепарович з Пільзна і др. Е. Олесницький зі Стрия.

„Народна Гостинниця“
у Львові, ріг ул. Сикстускої і Косцюшка
станція трамваю електричного

Готель, реставрація і каварня
уряджені на спосіб віденьський.

Осьвітленє електричне, електрична вінда, телефон, купальні зимні і теплі.

Ціни комнат від 2 К до 10 К.

З „Народної Гостинниці“ близько до „Народної Торговлі“, до „Труда“, „Ризниці“, Св. Юра, до Духовної Семінарії, Краєвого Виділу і прч.

В домі кравець, фризєр і швець.

Є також убікації на нічліг для селян, (в зимі від особи 80 с., в літї 60 с.) чого в жаднім иншій готелю крім «Народної Гостинниці» нема.

„НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ“ приймає нових членів і вкладки на книжочки до опроцентования.

На численні відвідини нашого народного заведеня числить

ДИРЕКЦІЯ.

Вино!

Вино!

Червоне або біле вино з 97 або 96 р., сильне і приємне доставляє 30 літрів franco на кожду стацию за 9.90 злр. Почтова бочівка 4 1/2 літра franco 1.60. **ВИНОГРАД** 5 клгр. franco 1 злр. 55 кр.
Σ. Altnei, Versecz 4. Ungarn.
(2—4)

Всілякі
КУПОНИ

вильсованні цінні папери

виплачує без потрученя провізії або коштів

Контора виміни

п. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 15. жовтня 1906.

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представленє В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Шо п'ятниці High-Life представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.